

22. Jubilej također zahtijeva davanje zadovoljština. Ova će praksa ostvariti još važnije značenje Svete godine Milosrđa. Božji oprost ne poznaje granice. U smrti u uskrsnuću Isusa Krista, Bog čini jasnijom svoju ljubav i svoju moć uništenja ljudskog grijeha. Pomirenje s Bogom je omogućeno kroz vazmeno otajstvo i posredstvom Crkve. Stoga je Bog uvijek spreman oprostiti i nikada se na umara opraštajući na uvijek nove i iznenađujuće načine. Bez obzira na to, svi mi dobro znamo iskustvo grijeha. Znamo da smo pozvani na savršenost (*usp. Mt 5,48*), ali opet osjećamo težak teret grijeha. Iako osjećamo preobražujuću snagu milosti, također osjećamo učinke grijeha svojstvene našem stanju pada. Premda nam je oprošteno, sukobljavajuće posljedice naših grijeha ostaju. U sakramentu Pomirenja, Bog nam oprašta naše grijeha, koje doista okaljava; ali opet grijeh ostavlja negativan učinak na način na koji razmišljamo i djelujemo. Ali je Božje milosrđe jače čak i od toga. Postaje zadovoljština od strane Oca koji, kroz Kristovu Zaručnicu, njegovu Crkvu, doseže do grješnika kojemu je oprošteno i oslobađa ga od svakog taloga koji su ostavile posljedice grijeha, omogućujući mu da djeluje velikodušno, da raste u ljubavi, a ne da ponovo pada u grijeh.

Crkva živi u Općinstvu svetih. U Euharistiji, tom općinstvu koje je Božji dar, postoji duhovno zajedništvo koje nas veže sa svecima i blaženima čiji broj ne možemo izbrojati (*usp. Otk 7,4*). Njihova svetost priskače u pomoć našim slabostima na način koji omogućuje Crkva, svojim majčinskim molitvama i svojim načinom života, da osnaži slabosti jednih snagom drugih. Stoga, da bi živjeli zadovoljštinu Svete godine znači pristupiti Očevom milosrđu sa sigurnošću da se njegov oprost širi na cijeli vjernikov život. Dobiti zadovoljštinu je iskusiti svetost Crkve koja svima poklanja plodove Kristovog otkupljenja, kako bi se Božja ljubav i oprost mogli svugdje proširiti. Živimo intenzivno ovaj Jubilej, preklinjući Oca da nam oprost naše grijeha i opere u Svojoj milosrdnoj „zadovoljštini“.

Poned. 25. siječnja	17.30 + Anka i Jure Mihaljević Rambašini
Utorak, 26. siječnja	17.30 Po nakani (al)
Srijeda, 27. siječnja	17.30 Po nakani: Na čast Sv. Josipa za Biskupiju i Županiju
Četvrt., 28. siječnja	17.30 Po nakani (al)
Petak, 29. siječnja	17.30 Po nakani (al)
Subota, 30. siječnja	16.00 VOJNOVAC: + Ivan Puškarić 17.30 + Stjepan i Ivan Prebeg Možar; Ivan, Marica, Jelena, Josip, Ivica i ob. Rendulić; Marica Modoran; Marica Kostelić (8. dan)
31. siječnja – 4. Nkg DAN GOSPODNJI	10 SVETIŠTE: Misa za narod 12 CEROVNIK: + Katica i Nikola Rendulić; Josip i Anka Puškarić 16 SKRADNIK: + Nada Gerić

ŽUPNA KATEHEZA – nastavlja se od ponedjeljka u 16 sati prema rasporedu svake grupe.

PLASTIČNE ČEPOVE – za oboljele od leukemije i limfoma donesite u sakristiju.

POLJSKA – biskupijsko hodočašće od 18. – 22. travnja 2016. Cijena je 1.950 kn.

TEOLOŠKO-PASTORALNI tjedan – održava se za svećenike idućeg tjedna u Zagrebu..

MOLITVA za jedinstvo kršćana – Osmina završava 25. siječnja, Obraćenje Sv. Pavla.

TEČEJ ZA ZARUČNIKE – započinje u petak, 26. veljače u Ogulinu 1 u 19 sati.

SVIJEĆNICU ili DRUGU SVETICU - slavimo u utorak, 2. veljače u 11 i 17.30 sati.

VJEROUČITELJI – imati će radni susret u četvrtak, 28. siječnja u 18.30 u Oštarijama.

KRIZMA – u Oštarijama će biti 12. lipanja u 10 h; na Cerovniku će biti 3. srpnja u 12 h.

Izdavač: pop Antun Luketić; Župni ured Oštarije; e-mail: www.zupa-ostarije.com

Pod Gospinim plaštom

OŠTARIJE i SKRADNIK, CEROVNIK i VOJNOVAC

047-584-070 • 098-887-044 • pop.ante@gmail.com

24. siječnja 2016. • 3. NKG • God. VII. • br. 4 (282)

Misericordiae Vultus - Lice milosrđa (4. dio)

Bula proglašenja izvanrednog jubileja milosrđa

18. Tijekom Korizme ove Svete godine, namjeravam odaslati Misionare milosrđa. Oni će biti znak Crkvine majčinske brige za Božji narod, omogućujući mu da uđe u duboko bogatstvo ovog otajstva koje je toliko važno za vjeru. **Biti će svećenika kojima ću dati vlast da opraštaju i one grijeha koje su u ingerenciji Svete Stolice, tako da će širina njihovog ispovjedničkog mandata biti jasnija.** Oni će, iznad svega, biti živi znakovi Očeve spremnosti da prihvati one koji traže njegov oprost. Bit će misionari milosrđa jer će biti podupirači istinskog ljudskog susreta, izvor oslobođenja, bogati odgovornosti za prevladavanje prepreka i ponovnog preuzimanja novog života krštenja. U svojoj će zadaći biti vođeni Apostolovim riječima: „Jer Bog je sve zatvorio u neposlušnost da se svima smiluje“ (*Rim 11,32*). U stvari, svi su, bez iznimke, pozvani prigrliti poziv za milosrđe. Neka ti Misionari žive ovaj poziv sa sigurnošću da mogu priljepiti svoje oči na Isusa: „milosrdan i ovjerovljen Veliki svećenik u odnosu prema Bogu“ (*Heb 2,17*). Tražim od svoje braće biskupa da te Misionare pozovu i prihvate kako bi mogli, iznad svega, biti uvjerljivi propovjednici milosrđa. **Neka zasebne biskupije organiziraju „misije narodu“ tako da bi ti Misionari mogli biti glasnici radosti i oprosta.** Biskupe tražim da slave sakrament Pomirenja sa svojim narodom kako bi vrijeme slave koje nudi godina Jubileja omogućilo mnogim Božjim sinovima i kćerima da ponovno krenu na putovanje u Očevu kuću. Neka pastiri, posebno tijekom liturgijskog vremena Korizme, budu ustrajni u pozivanju vjernika nazad „prijestolju milosti da primimo milosrđe i milost nađemo“ (*Heb 4,16*).

19. Neka ova poruka milosrđa dođe do svakoga i neka nitko ne bude ravnodušan pozivu na iskustvo milosrđa. **Još vatrenije usmjeravam ovaj poziv onima čije ponašanje ih udaljava od Božje milosti. Posebno imam na umu muškarce i žene koji su dio kriminalnih organizacija bilo koje vrste.** Molim ih, za njihovo dobro, da promijene život. To ih molim u ime Sina Božjeg koji, iako je odbijao grijeh, nikada nije odbijao grješnika. Nemojte upasti u groznu zamku razmišljanja da život ovisi o novcu i da je, u usporedbi s novcem, sve ostalo lišeno vrijednosti ili dostojanstva. To nije ništa do iluzija! Ne možemo ponijeti novac sa sobom u drugi život. Novac nam ne donosi sreću. Nasilje nanoseno radi povećanja bogatstva namočenog krvlju ne čini nekoga niti moćnim niti besmrtnim. Svi će, prije ili kasnije, biti podložni Božjem sudu, od kojeg nitko ne može pobjeći. **Isti poziv proširujem na one koji vrše ili sudjeluju u korupciji. Ta je gnojna rana težak grijeh koji vapije za kaznu prema nebesima, jer prijeti samim temeljima osobnog i društvenog života.** Korupcija nam onemogućuje da gledamo u budućnost s nadom, jer njezina tiranska pohlepa razbija planove slabih i

gazi najsiromašnije od siromašnih. Zlo je što se usađuje u djela svakodnevnog života i širi, uzrokujući veliki javni skandal. Korupcija je grješno otvrdnuće srca koje zamjenjuje Boga iluzijom da je novac oblik moći. Djelo je mračnih sila hranjeno sumnjom i intrigom. Sveti Grgur Veliki je s dobrim razlogom rekao, *Corruptio optimi pessima*, potvrđujući da nitko ne može misliti da je imun na ovo iskušenje. Ako ju želimo istjerati iz osobnog i društvenog života trebamo mudrost, budnost, vjernost, transparentnost, zajedno s hrabrošću prokazivanja svih prijestupa. Ako se protiv nje ne borimo otvoreno, prije ili kasnije će joj svi postati suučesnici, te će se završiti uništavanjem samog našeg postojanja. **Ovo je prikladan trenutak da promijenimo naše živote!** Ovo je vrijeme da dopustimo našim srcima da budu dirnuta! Kada smo suočeni s zlim djelima, čak i pred ozbiljnim zločinima, vrijeme je da slušamo krik nevinih ljudi kojima je oduzeto njihovo vlasništvo, njihovo dostojanstvo, njihovi osjećaji i čak i njihovi životi. Ustrajanje na putu zloga ostavit će čovjeka zavedenog i tužnog. Istinski život je nešto potpuno drugačije. Bog se nikada ne umara od toga da nam pruža ruku. Uvijek je spreman slušati, kao što sam i ja, zajedno s mojom braćom biskupima i svećenicima. Sve što trebate napraviti je prihvatiti poziv i predati se pravdi tijekom posebnog vremena milosrđa koje daje Crkva.

20. Ne bi bilo neprikladno na ovoj se točki sjetiti veze između pravde i milosrđa. To nisu dvije suprotstavljene stvarnosti, već dvije dimenzije jedne stvarnosti koje se progresivno otkrivaju dok ne dosegnu vrhunac u punini ljubavi. Pravda je temeljni koncept građanskog društva kojim bi trebala upravljati vladavina prava. Pravda se također razumije kao ono što pravedno pripada svakom pojedincu. U Bibliji imamo mnogo navoda o božanskoj pravdi i Bogu kao „sudcu“. U tim odlomcima pravda se shvaća kao potpuno poštivanje Zakona i ponašanje svakog dobrog Izraelca u skladu s Božjim zapovijedima. Takav je pogled, međutim, često vodio u legalizam iskrivljavanjem izvornog značenja pravde i zamračivanjem njene duboke vrijednosti. Kako bismo prešli preko te legalističke perspektive trebamo se prisjetiti da se u Svetom Pismu pravda prvenstveno shvaća kao vjerno predanje samoga sebe Božjoj volji.

Sa svoje je strane Isus nekoliko puta govori o važnosti vjere preko i iznad pridržavanja zakona. U tom smislu moramo razumjeti njegove riječi kada naslonjen na stol s Matejem i drugim sakupljačima poreza i grješnicima, kaže Farizejima koji mu izražavaju primjedbe, „**Hajdete i proučite što znači: Milosrđe mi je milo, a ne žrtva. Ta ne dođoh zvati pravednike, nego grješnike.**“ (*Mt 9,13*). Suočen s pogledom na pravdu kao na puko pridržavanje zakona koji ljudi jednostavno dijeli u dvije grupe – pravedne i grješnike – Isus je primoran otkriti veliki dar milosrđa koji traži grješnike i nudi im oprost i spas. Jasno se može vidjeti zašto je, temeljem takvog oslobađajućeg pogleda na milosrđe kao izvor novog života, Isus bio odbijen od Farizeja i ostalih učitelja zakona. U pokušaju da ostanu vjerni zakonu, oni su jednostavno stavljali teret na ramena drugih i potkopavali Očevo milosrđe. Poziv na vjerno pridržavanje zakona ne smije spriječiti davanje pozornosti stvarima koje se tiču dostojanstva osobe.

Poziv koji Isus daje uz tekst iz knjige proroka Hošeja – „Jer ljubav mi je mila, ne žrtve“ (*Hoš 6,6*) – je u ovome smislu važan. Isus potvrđuje da, od tada na dalje, pravilo života njegovih učenika mora postaviti milosrđe u središte, kako je sam Isus pokazao dijeleći obroke s grješnicima. Milosrđe je, još jednom, pokazano kao temeljni smjer

Isusove zadaće. To je uistinu izazovno njegovim slušateljima, koji bi povukli liniju kod formalnog poštivanja zakona. Isus, s druge strane, ide iznad zakona; druženje koje održava s onima koje zakon smatra grješnicima nam omogućava da shvatimo dubinu njegovog milosrđa. Apostol Pavao radi slično putovanje. Prije susretanja Isusa na putu u Damask, gorljivo je posvetio svoj život provođenju pravde zakona (*usp. Fil 3,6*). Njegovo obraćenje Kristu dovelo ga je do toga da naglavce preokrene taj pogled, do te točke da će Galaćanima napisati: „Zato i mi u Krista Isusa povjerovamo da se opravdamo po vjeri u Krista, a ne po djelima Zakona jer se po djelima zakona nitko ne će opravdati.“ (*Gal 2,16*). Pavlovo razumijevanje pravde se radikalno mijenja. Sada postavlja vjeru na prvo mjesto, ne pravdu. Spasenje ne dolazi kroz pridržavanje zakona, već kroz vjeru u Isusa Krista, koji svojom smrću i uskrsnućem donosi spasenje zajedno s opravdavajućim milosrđem. Božja pravda sada postaje oslobađajuća sila za one koji su pritisnuti ropstvom grijehu i njegovim posljedicama. Božja pravda je njegovo milosrđe.

21. Milosrđe nije suprotstavljeno pravdi, već prije izražavanje Božjeg načina da dođe do grješnika, nudeći mu novu priliku da pogleda na sebe, obrati se i povjeruje. Iskustvo proroka Hošeje može nam pomoći da vidimo na koji način milosrđe premašuje pravdu. Vrijeme u kojem je prorok živio bilo je jedno od najdramatičnijih u povijesti židovskog naroda. Kraljevstvo se klimalo na rubu uništenja; ljudi nisu ostali vjerni savezu; odlutali su od Boga i izgubili su vjeru svojih praotaca. Prema ljudskoj logici, izgledalo je razumno da Bog razmišlja o odbacivanju nevjernog naroda; nisu poštovali svoj savez s Bogom i stoga su zavrijedili pravednu kaznu: drugim riječima, izgon. Prorokove riječi to potvrđuju: „U zemlju egipatsku on će se vratiti, Asirac će mu kraljem biti, jer se ne htjede vratiti k meni“ (*Hoš 11,5*). A zatim, nakon prizivanja pravde, prorok radikalno mijenja svoj govor i otkriva pravo lice Boga: „Kako da te dadem, Efrajime, kako da te predam, Izraele! Kako da te dadem kao Admu, da učinim s tobom kao Sebojimu? Srce mi je uznemireno, uzavrela mi sva utroba: ne ću više gnjevu dati maha, ne ću opet zatirati Efrajima, jer ja sam Bog, a ne čovjek: Svetac posred tebe – ne ću više gnjevan dolaziti“ (*Hoš 11,8-9*). Sveti Augustin, gotovo kao da je komentirao ove prorokove riječi, kaže: „**Lakše se Bogu uzdržati od gnjeva nego od milosrđa.**“ [13] Tako i jest. Božji gnjev traje samo trenutak, njegovo milosrđe zauvijek.

Da se Bog ograničio samo na pravdu, prestao bi biti Bog i postao bi poput ljudskih bića koja samo zahtijevaju poštovanje zakona. Ali jedino pravda nije dovoljna. Iskustvo pokazuje da će sam priziv pravdi rezultirati njezinim uništenjem. Radi toga Bog ide iznad pravde svojim milosrđem i oprostom. Međutim, to ne znači da bi pravda trebala biti obezvrijeđena ili označena suvišnom. Naprotiv: svatko tko počinu grešku mora platiti cijenu. Opet, to je tek početak obraćenja, ne njegov kraj, jer osoba počinje osjećati Božju nježnost i milosrđe. Bog ne osporava pravdu. Prije bismo mogli reći da ju omata i nadmašava jednim većim događajem u kojem doživljavamo ljubav kao temelj istinske pravde. Moramo pažljivo obratiti pozornost na ono što kaže sveti Pavao ako želimo izbjeći činjenje iste pogreške radi koje je prigovarao Židovima svojeg vremena: Jer, „Ne priznajući, doista, Božje pravednosti i tražeći uspostaviti svoju, pravednosti se Božjoj ne podložite. Jer dovršetak je Zakona Krist – na opravdanje svakomu tko vjeruje,“ (*Rim 10,1-4*). Božja je pravda njegovo milosrđe dano svima kao milost koja slijedi iz smrti i uskrsnuća Isusa Krista. Stoga je Isusov Križ Božja presuda svima nama i cijelom svijetu, jer nam kroz njega daje pouzdanje u ljubav i novi život.

